

STEFAN AHNHEM

POSLEDNÝ KLINEC

VOĽNÉ POKRAČOVANIE BESTSELLEROV OBĚT BEZ TVÁRE,
DEVIATY HROB, 18 POD NULOU, MOTÍV X A X SPŮSOBOV, AKO ZOMRIET

*Zlo si nájde
cestu všade*

IKAR

STEFAN AHNHEM

POSLEDNÝ KLINEC

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
DEN SISTA SPIKEN

Copyright © Stefan Ahnhem 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2022 Jana Melichárková
Jacket design © 2022 by Emil Křížka
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Zo švédskeho originálu Den sista spiken
(Forum, Stockholm 2021)
preložila Jana Melichárková.
Redigovala Marta Hollá.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 987. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8672-5

Na pamiatku Theodora Riska

** 25. marca 1996*

† 31. júla 2012

PROLÓG

3. augusta 2012

ERICA ANDERSSONOVÁ nikdy neoblubovala vodu. Sprcha nebola problém. Ani stráviť nejakú tú hodinku s dobrou knihou vo vani. Naopak. Čo však nemala rada a nikdy rada mať nebude, bolo *kúpanie*. Špliechať okolo seba, plávať alebo čo to už človek robí vo vode, keď je mu buď teplo, alebo je špinavý.

Nešlo o to, že by nevedela plávať, hoci ani nevytrubovala do sveta, že je plavkyňa. Isteže, človek by mal zvládnuť dvesto metrov a pritom sa nenalogať priveľa vody. Ona toho nebola ani zďaleka schopná. A už vôbec nie v otvorenom studenom mori s vlnami, medúzami a odpornými rybami.

Napriek tomu sa nechala prehovoriť, aby všetky svoje kilogramy napchala do tohto malilinkého kajaka, takého úzkeho a nestabilného, že len hotovým zázrakom ho ešte neprevrátila. Sedela vo vode, doslova. V studenej tmavej vode, ktorá sa za ňou zovšadiaľ naťahovala svojimi neľútostnými vlnami.

Keby mala veriť Mikkelovi, človek sa pri pádlovaní v kajaku nikdy nezamočí. So všetkou vážnosťou jej hľadel do očí a tvrdil, že by jej voda nanajvýš ošplechla predlaktia.

Samozrejme, že v tom nebolo ani zrnko pravdy, to bol proste Mikkel, najmä, keď dostal nápad, ktorý považoval za geniálny.

Posledný mesiac nerobil nič iné, len táral o tom, aké fantastické by bolo vydať sa na cestu v ústrety západu slnka po kodanských kanáloch a stotožniť sa s vodou.

Stotožniť sa s vodou, Ježiši...

No čo by človek neurobil pre lásku. Nešlo o to, že by mala kopu ochotných mužov, z ktorých by si mohla vyberať. Úprimne pove-

dané, Mikkel čnel vysoko nad jej úrovňou. Nebol len pekný, navyše mal skutočnú kariéru programátora s platom, o akom ostatní mohli iba snívať.

Jediný háčik spočíval v tom, že bol Dán a ona musela opustiť Helsingborg. Hoci vlastne ani to nebol problém. Najmä nie v porovnaní s jej pokusmi udržiavať kajak v správnej pozícii.

Akoby aj to najmenšie šplechnutie vody dokázalo kajak prevrátiť. Už teraz ju boleli svaly na trupe. Na svaly na rukách a pleciah ani nechcela pomyslieť. Pochybovala, či vôbec budú ešte vládvať niečo robiť, keď sa preveslujú Mikkelovou príliš ambicióznou traťou.

„Vidíš, aké je to tu krásne?“ volal pred ňou.

Prikývla. Iste, bolo to pekné. Kodaň sa naozaj ukázala z úplne inej strany. No aj tak mala problém si ju vychutnať. Obzvlášť po tom, ako opustili pokojný a idylický Wilderov kanál a vplávali do samotného prístavu, kde bola úplne iná doprava, a tým aj úplne iné vlny.

Nevedela pochopiť, prečo ju donútil vyplávať na otvorené more. Samozrejme, že chcel využiť príležitosť a ukázať jej všetko, keď sa mu konečne podarilo dostať ju na vzduch. Alebo išlo v skutočnosti o niečo úplne iné?

Nechcela o tom takto zmýšľať, ale zrejme to nezáviselo od nej. Myšlienky si žili vlastným životom a už sa na plné obrátky rozvíjali.

V poslednom čase bol Mikkel nezvyčajne podráždený. Onedlho to už bude mesiac, čo spolu naposledy spali. Spočiatku to považovala za dočasnú krízu, ktorá čochvíľa prehrmí. No skôr sa to zhoršovalo. Boli uprostred dovolenky a, úprimne povedané, nikdy to nebolo také zlé ako teraz.

Už sa mu zunovala? O tom to celé bolo? Preto ju donútil ísť na tento posratý výlet? Aby bola nespokojná do takej miery, že to namiesto neho ukončí sama? Pretože on si netrúfa? Skurvený zbabelec.

Veď aj bol príliš dobrý, aby to bola pravda. Myslela si to už od začiatku. Aké je čudné, že si vybral práve ju.

Vedela byť otravná. Veľmi dobre si to uvedomovala. Zvlášť, keď si niečo zaumienila. Nemohla poľaviť skôr, než bolo neskoro. Ako vtedy, keď bola presvedčená, že má nejakú inú, a pri prvej možnej príležitosti mu prehľadala počítač aj mobil. Nenašla však nič podozrivé. Keby v tom mohla poľaviť, mohlo byť všetko fajn. Ale nie,

ona si, samozrejme, myslela, že to je skvelý nápad sledovať ho po dva večery ako v podradnom starom špionážnom filme a skontrolovať, či si naozaj vyšiel s kamošom. Pravdaže, sa nechtiac prezradila a, pravdaže, sa strašne naštvával. Nie, zúrila. Presne ako vtedy, keď sa o jedenkrát viac, než zniesol, spýtala na jeho bývalú frajerku, ktorá zrejme zahynula pri dopravnej nehode.

„Tam je nová opera!“ Ukázal pádlom na veľkolepú budovu.

„Veľmi pekná,“ zavolala naspäť. „Počuj, nemohli by sme sa vrátiť?“

„Nie, nevidíš, aké je more pokojné?“

„Hej, no možno nateraz stačí. Rozboleli ma ruky.“

„Tak ich musíš trochu potrénovať.“

„Mikkel, necítim sa bezpečne. Chápeš? Bojím sa a viac sa mi nechce. Jediné, čo chcem, je vyjsť na pevninu.“

„Erica, ľúbim ťa. Niet sa čoho báť.“

Potom prišiel ten úsmev, po ktorom sa rozpustila a súhlasila naozaj s hocičím. Bol to čistý kryptonit, zlomil jej vôľu a nemohla inak, len s povzdychom pokračovať popri opere ďalej do prístavu.

Rovnako sa usmieval vtedy, keď k nej podišiel a spýtal sa, či ju môže pozvať na drink. Žúrovala v Kodani s niekoľkými kamošmi. Okamžite sa tak zaľúbila, že o dva týždne dala výpoveď a presťahovala sa do dánskeho hlavného mesta.

Ani nepočúvala matku, ktorá stále mlela o tom, že je to trochu prirýchlo, a varovala ju, že toho muža sotva pozná. Zaiste nie vtedy.

„Pádlujeme iba do Reffenu, potom sa otočíme,“ zvolal Mikkel po ďalších niekoľko sto metroch. „Okej?“

„Ale ja neviem, či chcem ísť ďalej,“ odvetila. „Naozaj, Mikkel. Neustále sa prevracia a...“

„Nie, neprevracia. Len sa uvoľni a pokojne pádluj.“

Prečo to jednoducho nemôže ukončiť a požiadať ju, aby sa odsťahovala. Keď to tak strašne chce. No, bola by smutná a celkom určite naštvaná. Rozkričala by sa a obvinila ho z toho či onoho. Dokonca by možno hádzala vecami okolo seba.

Napokon by to však prijala a odsťahovala sa naspäť do Helsingborgu, hoci by ho zrejme ešte niekoľkokrát kontaktovala, skôr než by to vzdala. Oveľa horšie by to už nebolo, ak by teda išlo o to, že sa jej chce zbaviť.

Jednoducho si netrúfa. To by všetko vysvetľovalo. Iste, bola temperamentná, to sa nedá poprieť. Ale to mu vlastne neprekážalo.

Niekedy sa naozaj bála. Hlavne vo chvíli, keď mu hrozila, že ho udá za znásilnenie, ak ju nenechá spať. Vtedy tak tvrdo udrrel zaťatou päšťou do steny len niekoľko centimetrov nad jej hlavou, že tam urobil diery.

To však bolo vtedy. Teraz s ňou už vôbec nespával.

O čom to celé vlastne je, pochopila o niekoľko minút neskôr, keď zazrela, ako hádam necelý kilometer pred nimi pláva do prístavu obrovská výletná loď. Náhle pochopila, čo naplánoval.

A tým nastúpila aj panika.

„Vidíš to!“ skríkol počas toho, ako sa snažila nájsť cestu von, preč od tejto nočnej mory. Preč od neho, naspäť do Švédska. „Tie biele sochy!“ Ukázal na kriedovo biele sochy stojace v rade pozdĺž nábrežia.

Samozrejme, videl na nej, že ho prekukla, a robil všetko preto, aby ju rozptýlil. Sochy sú určite nádherné, keď sa v celej svojej kráse pozerajú na more a vzdorujú počasiu aj vetru. Mohla si ich však len zbežne prehliadnuť. Sústredila sa na výletnú loď.

Pravdepodobne sa nechystá až do samého prístavu, zakotví pri móle Langelinie. No vlny, ktoré spôsobila, budú do prístavu pokračovať, a hoci ich práve teraz nemohla vidieť, bola presvedčená, že v tomto okamihu smerujú k nej.

Prevráti sa, vedela to, celé jej telo to vedelo, a ak sa naozaj prevráti, bude bez šance. Predovšetkým to však vedel Mikkel. Čo je to vlastne za psychopata, s ktorým chodí? Robil to zakaždým, keď sa mu zunovali? Nechal ich zmiznúť pri nejakej pochybnej nehode?

Samozrejme, preto sa vydali na viac-menej otvorené more, bez jediného svedka nablízku. Bude to vyzeráť ako ďalšia nehoda. Ďalšia neopatrná, slabo plávajúca kreténka, ktorá prispela ďalšou čiarkou do štatistiky.

„Pomoc,“ skríkla a pádlovala smerom k pevnine. „Pomoc!“

„Erica, čo to robíš?“

Neprestávala pádlovať a pritom sa obzrela cez plece, po prvý raz uvidela vlnu. Alebo vlny. Videla tri vlny, medzi nimi desaťmetrové medzery. Takto z odstupu nepôsobili tak mohutne, ale boli rýchle a valili sa dopredu strašidelnou rýchlosťou.

„Erica!“

Pádlovala odušu, ale kajak ju odmietal poslúchať. Namiesto toho, aby sa kĺzal dopredu, tvrdošijne zahýbal doľava alebo doprava. Dopekla, dopekla, dopekla! Prečo len nepočúvala matku? Prečo nevidela všetky príznaky, teraz také zrejme. Ako mohla byť taká naivná?

A bola tu.

Presne, ako s ňou rátala.

Cítila ju, aká je vlastne veľká, keď celá zadná časť kajaku klesala šikmo dozadu, aby sa o chvíľu zdvihla dohora. Och, doriti, posledné, čo si stihla pomyslieť, kým sa všetko prevrátilo.

Stisla oči. Akoby neexistovalo nijaké nebezpečenstvo, pokiaľ nič neuvidí. No akokoľvek tuho ich zatvorila, bola pod vodou, studenou tmavou vodou, zhora nadol, visiaca v kajaku. Počula o tom, ako by sa mala dostať na hladinu pomocou eskimáckej otočky, no nemusela urobiť nič, ani to vyskúšať, aby pochopila, že je to nemožné. Navyše sa zachytila kolenami.

Takže takto skončí. Visiaca pod vodou. Napočudovanie, bola celkom pokojná. Akoby všetka panika, ktorá ju predtým zachvátila, zmizla. Možno preto, lebo sa vzdala všetkej nádeje a prijala svoj osud.

Nevedela, koľko bola pod vodou, no nemohlo prejsť viac než zo pár sekúnd, pretože jej zatiaľ nedochádzal dych. Možno bude rýchlo po všetkom. Možno plynuli sekundy pomalšie a čas sa naťahoval.

Prvý raz v živote otvorila oči pod vodou. Nikdy predtým sa niečo také neodvážila urobiť, no teraz nemala čo stratiť. O chvíľu zomrie a to môže aj s otvorenými očami.

Nebolelo to tak, ako si myslela, že bude. Takmer nič necítila. Ani veľmi tmavé to nebolo. Skôr celkom svetlé. Svetlozelené. A rozmazané.

Potom jej došiel dych. V tom istom okamihu pozrela nadol. Niekoľko metrov pod sebou zbadala auto. Panika sa vrátila.

Zadok auta sa opieral o kus betónu, zatiaľ čo predok voľne visel pol metra od dna mora. Okná boli stiahnuté, na zadnom sedadle sa vznášala nahá žena s dlhými tmavými vlasmi ako v reklame, keby nemala otvorené ústa a vyvalené oči.

Práve vtedy vysoko hore vykuklo spoza mraku slnko a zlepšilo viditeľnosť. Všimla si muža v smokingu, nakloneného šikmo dopredu a s hlavou na volante.

Viac vidieť nestihla, vynieslo ju to späť na hladinu. Ako posledné zbadala, že veľká časť mužovho zátylku predstavovala krvavý červenkastý kráter.

DIEL I

3. – 5. augusta 2012

Mnohí z nás dúfajú, že dobro nakoniec zvíťazí. Kto by si neželal, aby sme si uvedomili, že spolu sme najsilnejší. Že napriek rozdielnej farbe pokožky, rozdielnej kultúre a rozdielnemu náboženstvu patríme k sebe a spoločnými silami môžeme bojovať proti veľkej nespravodlivosti, môžeme zachrániť podnebie a v konečnom dôsledku dosiahnuť aj nastolenie mieru na Zemi.

Žiaľ, je to utópia. Svet, ako ho poznáme my, nie je vybudovaný na sne so šťastným koncom. Vystrieť ruku a pomôcť slabým je pekná myšlienka. Teoreticky. V skutočnosti sú v hre celkom iné sily. Len čo získame niečo cenné, príde niekto iný a bude to od nás chcieť. Len čo je niečo zdravé, niekto iný chce, aby to bolo choré. Všetko sa znova opakuje, od zápasu buniek vo vašom tele až po kolaps hviezd, ktoré sa zrútia do seba a zmenia sa na čierne diery.

Podľa čínskeho výskumného tímu spočíva vysvetlenie deštruktívneho správania sa ľudí vo veľkosti mozgu. Jednoducho mozog je dostatočne veľký na to, aby dokázal vynájsť atómovú bombu. Zároveň je však príliš malý na to, aby si vedel uvedomiť jej dôsledky.

Ďalšia teória vraví, že dobrota vôbec nezaručuje existenciu a prežitie. Nestojí ani za prirodzeným výberom, neustálym vývojom a zdokonaľovaním, ktoré následne spôsobia, že lev prežije na savane a strom sa natiahne ešte o niečo vyššie za svetlom. Inými slovami, nie добрote vďačíme za to, že sme prešli od planktónu k rybám a ďalej celú cestu až k ľuďom. Ale zlobe. Tej za všetko vďačíme. Zlobe v jej najrýdzejšej forme.

1

SCHÁTRANÝ STARÝ TEHLOVÝ DOM na ľavom okraji jazera Sankt Jørgens sjø priamo v centre Kodane bol plný protikladov. Na jednej strane bol taký nenápadný, že si ho všimlo iba zopár Kodančanov, ktorí sa občas prechádzali okolo jazier. Na druhej strane bol napriek skromnej veľkosti svojím spôsobom prekrásny a priam kričal po pozornosti.

Okrem iného svojím načierno namaľovaným priečelím, ktoré viedlo na juh a pýšilo sa reliéfom veľkého bieleho šachového pešiaka. Alebo svojou plechovou strechou, ktorá bola takisto v každom rohu vyšperkovaná čiernym pešiakom. Prečo a čo to presne znamená, nevedel nikto. V dome nikdy nesídlil šachový klub. Ani nemal majiteľa, ktorý by sa o šach veľmi zaujímal. Možno pešiaci predstavovali symbol toho, že aj ten najslabší môže napriek chabým vyhlídkam vyrásť a stať sa dostatočne silný, aby sa jedného krásneho dňa stal kráľovnou.

Aj vnútrajšok domu bol plný protikladov. Okrem niekoľkých zákutí, kúpeľne a malej kuchyne pozostával z jedinej miestnosti. Izbu s nabielo nalakovanou podlahou, otvoreným svetlým priestorom, prehnane vysokým stropom a veľkým ateliérovým oknom mohli v jej lepších časoch považovať za podstatne väčšiu než samotnú budovu.

No ešte pred mesiacom pôsobila klaustrofobicky. Bola prepchatá takým množstvom technického vybavenia, že skôr pripomínala štúdio elektronickej hudby vtesnané do kokpitu než vzdušný ateliér.

Pozdĺž celej prednej steny pod strešným oknom s priečkami stálo bok po boku niekoľko pracovných stolov, preplnených počí-

tačmi, monitormi, nespočetným množstvom zosilňovačov s blikajúcimi LED diódami a odhalenými obvodomými doskami, pripojenými k ďalším jednotkám tenkými rôznofarebnými káblíkmi.

Bočné steny pokrývali veľké biele tabule. Na jednej z nich stálo veľkými písmenami *Kim Sleizner*. Pod nadpisom bola zbierka fotografií urobených z diaľky, približujúcich jedného a toho istého muža, ako vchádza a vychádza z policajnej stanice v Kodani, stojí a hovorí do mobilu alebo sedí vo svojom aute a čaká na zelenú.

Na inej bielej tabuli sa nachádzalo niekoľko rôznych grafov, stĺpcov a kriviek ako aj množstvo telefónnych čísiel, označených písmenom a rozličnými časovými údajmi. Vedľa na veľkej mape Kodane bol zapichnutý veľký počet vlajočiek, takisto označených písmenami.

Pre nezasväteného by to určite predstavovalo obrovský chaos. No je v tom systém, usporiadanie, ako by sa všetky poznámky so šípkami, skratkami a symbolmi mali používať alebo ako presne sa všetky elektronické jednotky musia umiestniť a zapojiť, aby poskytlí čo najlepší prehľad a kontrolu.

Ako vždy takto skoro ráno tu vládne akýsi kontrolovaný pokoj. Akoby všetko dokopy vytvorilo jedno veľké spiace telo s takou nízkou pokojovou srdcovou frekvenciou, že je sotva merateľná. Jasné, že niektoré zo stoviek diód blikajú, ale nie veľmi hekticky. Naopak, dávajú si načas, zvyšujú a znižujú jas, akoby sa nachádzali v akejsi forme elektronickej meditácie, kde si spolu so šetričmi obrazoviek žijú svoje sny, jeden nápaditejší než druhý.

Všetko ide na najnižší výkon, pripravené na čokoľvek, čo môže nastať.

Čokoľvek, kedykoľvek.

V tej istej izbe, niekoľko metrov nad kopou prevrátených stoličiek, visí na oceľovej rúre, spočívajúcej na niekoľkých krokvách, Dunja Hougaardová a jednou rukou sa pomaly vyťahuje nahor. Stresovať sa, či to zvládne, je zbytočné. Ide o vytrvalosť. Bez nej by bola stratená a celý projekt by vzdala už pred niekoľkými mesiacmi. Človek by si povedal, že hádam ani netreba zasahovať a niečo odhaľovať, aby Kima Sleiznera, šéfa kodanskej polície, odsúdili.

No nič ju nedonúti to vzdať. Nielen preto, že bol presným opakom všetkého, čo by mal vysoký policajný dôstojník stelesňovať.

Alebo preto, že počas celých tých rokov zanovito sabotoval všetky jej pokusy robiť si prácu vyšetrovateľky vražd a sral na to, že pri tom prišli o život nevinní ľudia. Dokonca ani to, že do nej strčil svoje tučné zasraté prsty, pokúsil sa ju znásilniť a potom ju prinútil stiahnuť sa do ústrania, s tlejúcim ohňom v duši. Namiesto toho mala pred sebou všetko, čo ešte nenašli. Všetko, čím si bola istá, že tam je a len čaká, kedy to objaví a vytiahne na svetlo.

S bradou nad oceleovou rúrou sa spúšťala tak pomaly, ako jej to kyselina mliečna prúdiaca vo svaloch dovolila. Bolelo to, ale práve to chcela. Celou cestou k bodu bolesti, kde sa deväťdesiatosem percent z nej chcelo pustiť a zvyšné dve percentá sa pevne držali poznania, že pád z trojmetrovej výšky na poprevracané stoličky pod ňou by jej spôsobil oveľa väčšiu bolesť.

Prehodila ruky a znova sa dvíhala hore čo najpomalšie. Musela zvládnuť štyri pomalé zdvihy druhou rukou, potom sa jej dvojhodinový tréning skončí.

Nikdy nebola silnejšia. Od jari každý deň v týždni odmakala dva dlhé silové tréningy plus hodinu jogy. Stačilo niekoľko mesiacov a jej telo sa zmenilo. Ani neverila, že by to bolo možné. Pribrala zopár kíľ, no zároveň zoštíhlela. Predovšetkým však bola vytrvalejšia. Presne vedela, kadiaľ vedie hranica, čo jej telo ešte zvládne, a každý deň ju posunula o kúsok ďalej.

Tréning začal ako nevyhnutné zlo. Aby vôbec mala nejakú šancu proti Sleiznerovi, potrebovala byť nielen silnejšia, ale aj rýchlejšia než on. Ak by mala veriť fotkám, ktoré urobili, jednu vec už pravdepodobne dosiahla. Jasne na nich vidieť, že v honbe za ňou zanedbal vlastné zdravie.

Teraz obnovil svoju rannú jogu, ale bez ohľadu na to, Sleizner bol ten posledný, koho by mal človek podceňovať. Z toho dôvodu jej neprekážalo, že musela posilňovať, aby od abstinencie neliezla po stenách.

Iné to bolo so samotným monitorovaním. Tam zatiaľ k ničomu nedospeli. Nepodarilo sa im nájsť nič zaujímavé. Nič dostatočne konkrétne, aby ho navždy potopili.

V posledných týždňoch ho sledovali viac-menej nepretržite. Odpočúvali každý jeho hovor. Prečítali a analyzovali všetky SMS

správy a emaily, ktoré poslal alebo prijal. Dopodrobna preskúmali jeho finančné transakcie a pomocou systému GPS v jeho mobile zaznamenali celý jeho geografický pohybový vzorec. Až na malé výnimky sa mohli ponoriť do najmenších detailov, videli, čo robil, kde to robil a, predovšetkým, kedy to robil. Navyše často s veľkou presnosťou mohli predpovedať všetky tri faktory, než sa to stalo.

Inými slovami, ten zmrď bol dosť dobre zmapovaný. Prekvapilo ju, aký nalinkovaný a nezáživný sa jeho život javil. Najvzrušujúcejšie boli pravidelné návštevy Jenny Nielsenovej alebo Jenny *Wet-Pussy* Nielsenovej, ako sa vlastne nazývala, na ulici Nøjsomhedsvej 4.

Bola to tá istá prostitútka, s ktorou sa pred tromi rokmi stretával na zadnom sedadle svojho auta pri ulici Lille Istedgade. Keď sa o tom vtedy dozvedeli médiá, vyvolalo to menší škandál. Najmä, keď sa ukázalo, že sa to dialo v pracovnom čase a že preto zmeškal veľmi dôležitý hovor od švédskej polície v Helsingborgu.

Faríd Cherukuri z vlastnej iniciatívy a úplne mimo jej kontroly prezradil údaje denníku Ekstra Bladet, ktorý vzápätí spustil hon na Sleiznera, v nasledujúcich týždňoch mu pristrihli krídla a ponížovali ho v hlavnom vysielacom čase a na titulných stránkach prakticky všetkých novín. Navyše to viedlo k tomu, že ho opustila manželka a samotný policajný prezident Henrik Hammersten mu prikázal, aby sa na nejaký čas stiahol.

Človek nemusí byť Einstein, aby pochopil, že pre mediálne nadržaného kohúta, akým bol Sleizner, to muselo byť zničujúce. Z nejakého dôvodu sa rozhodol, že z celej veci bude viniť ju, a urobil všetko, čo bolo v jeho moci, aby ju zničil.

Keď sa mu takmer zázračným spôsobom podarilo prebojovať sa naspäť na svoje teplé miestečko, jeho moc ešte vzrástla. Teraz, po niekoľkých rokoch, sa zdá, že má lojálnych priateľov v podstate v celej špičke vedúcich pracovníkov v Dánsku. V každom prípade to bol absolútne nepravdepodobný comeback. Ako sa mu to podarilo, zostávalo v jej očiach doposiaľ veľkou záhadou.

Skutočnosť, že mimo pracovný čas pravidelne navštevoval prostitútku, ktorá mala svoje najlepšie dni za sebou, nebola, žiaľ, v tejto krajine poburujúca, nápadná a z tohto dôvodu zakázaná.

Možno to bolo úbohé a patetické, no zďaleka to nepostačovalo na to, aby padol. Skôr sa v očiach mnohých javil ľudskejší.

Úprimne, očakávala úplne inú ligu, niečo extravagantnejšie a dekadentnejšie. Akýsi dvojité život s jednou nohou v policajných zložkách a druhou v... A práve v tom bol veľký problém. Nemala ani poňatia v čom. Jediné, čo mala, bol určitý pocit, že to všetko nie je v poriadku. Že napriek vynaloženej energii a času, ktoré do veci vložili, nehovoriac už o všetkej nakúpenej technike, na ktorú stavili, sa im sotva podarilo poškriabať povrch.

Nepochybovala však, že celý Kim Sleizner je až po končeky prstov stelesnené zlo. Nezáležalo na tom, ako veľmi sa predvádza a snaží sa hrať na čestného policajta. Okamžite prekukla jeho naleštený povrch a plne si uvedomovala, že ide len o obyčajné divadlo.

Preto nemohli robiť nič iné, len hľadať ďalej, kým nenájdu nejakú stopu. Musia pokračovať a odpočúvať, sledovať a analyzovať aj ten najmenší krok, ktorý urobí. Pretože niekde je plná skriňa vecí, ktoré by na dennom svetle neprežili ani sekundu.

Mali však naponáhlo. Sleizner nepatrila medzi tých, ktorí by zaháľali. Všetok svoj čas, pokiaľ teda nespala, venoval budovaniu obrany a postaral sa, aby bol natoľko silný, že ho napokon nijaký škandál na svete nepoloží. Z toho, čo videla, bol na dobrej ceste uspieť.

Znova sa zdvihla nahor a vzdorovala bolesti, ktorá jej kričala vo svaloch. Ani nevnímala, čo sa deje niekoľko metrov pod ňou.

Začalo sa to pred pár minútami, LED-kou na jednom z panelov. Bliknutie, ktoré vzápätí zmenilo charakter. Nie veľmi, no dostatočne nato, aby sa odlišilo od všetkých ostatných. Ostré a nepravidelné. Akoby sa prebudilo z harmonického sna a práve si uvedomilo, že zaspalo.

A ako nákazlivý vírus sa čoskoro nepokojné blikanie rozšírilo na ďalších päťdesiat diód. Hneď nato sa vypli šetriče obrazovky na viacerých počítačových monitoroch a zmenili vzhľad. Ukazovali program so zvukovými krivkami, s ovládacími prvkami a časovými osami, ktoré sa spustili a začali nahrávať.

Na jednom monitore sa ukázal záber obrovského krištáľového lustra visiaceho nad neustlanou manželskou posteľou. Na okraji

postele sedel nahý Kim Sleizner so začínajúcou plešinou na temene hlavy a naťahoval sa.

Z reproduktora pri monitore bolo počuť, ako zastonal a ako mu praskla šija aj stavce zapadajúce na miesto. Nato vstal a zmizol z obrazu.

Dunja zareagovala na zvuk, zoskočila prudko dole a dopadla vedľa kopy stoličiek. Cestou k monitorom pozrela na hodinky a konštatovala, že je len o päť minút štvrt na šesť.

Tak zavčasu Sleizner nikdy neodchádzal, teda v období, čo ho sledovali. To naznačuje, že sa konečne stalo niečo nezvyčajné.

2

Z DIAKY VYZERAL BIELY MERCEDES takmer ako nový, keď visel vo vzduchu a spúšťali ho na betónové nábrehie. Akoby ho práve dodali z továrne, pripravený vyraziť na cesty. No voda, čo z neho crčala cez stiahnuté okienka, a chaluhy prilepené na kapote spolu so siluetami dvoch tiel prezrádzali, že to tak nie je.

Ten pohľad Janovi Heskovi zlepšil náladu, keď prichádzal autom po štrkovej ceste pozdĺž nábrehia Refshaleön a zaparkoval v príslušnej vzdialenosti od mobilného žeriava.

Bolo nekresťansky skoro. Musel prerušiť dovolenku, len čo sa s rodinou zbalili a nasadli do auta, aby si vyšli na výlet do Jutska a do Legolandu, na veľké potešenie detí. Nikdy tam neboli a teraz sa to konečne malo stať, takže veľmi dobre chápal ich sklamanie. Horšie to bolo s Lone, ktorá vypenila a rozpútala hlasnú hádku uprostred príjazdovej cesty.

Jemu samotnému sa podarilo zachovať aký-taký pokoj, pripojil sa k ich sklamaniu a vinu zvaľoval na okolnosti. Ani len slovíčkom sa nezmenil, že v kútiku duše čakal iba na to, kedy sa mu voľno skončí.

Už od prvého týždňa dovolenky, keď vykonával všetky domáce práce, zatiaľ čo Lone robila inventúru v butiku s detskými vecami bez plastov, nevedel obsedieť a najradšej by sa vrátil na policajnú stanicu a znova sa pustil do práce. Radšej si to však nechal pre seba a ďalej bojoval so stavbou domčeka na strome, piekol palacinky či okamžite letel na bicykli do parku Amager Strandpark, ak to už Benjamin nemohol doma vydržať.

Teraz bol konečne späť a navyše na celkom inom poste. Sníval o ňom už od prvých dní na oddelení vražd. Spôsobil to teroristický

atentát v Tivoli pred mesiacom. Po ňom sa v podstate všetko zmenilo. Pri pohľade zvonka šlo o obrovskú tragédiu. Všetci príbuzní obetí sa z pochopiteľných dôvodov nachádzali v temnote horšej, než by si vôbec dokázal predstaviť.

Pre neho osobne udalosti predstavovali obrat. Nikdy dovtedy nezažil také jasné predtým a potom. V očiach svojho šéfa Kima Sleiznera bol pes, ktorého mohol šikanovať, ako len chcel, no zrazu si získal rešpekt.

Jeho postup a konanie v kríze zapôsobili na Sleiznera do takej miery, že mu nielen zvýšil plat a dal vlastnú kanceláriu, ale získal najmä väčšiu zodpovednosť. Konečne mohol zostaviť a viesť vlastný tím.

Kriminalistický technik Torben Hemmer už dorazil a z dočkej vykladal tašky plné nástrojov, hoci žeriat ešte nestihol ani uvoľniť popruhy z kvapkajúceho auta. Doposiaľ s Hemmerom hovorili iba telefonicky, no už teraz bol presvedčený, že nový technik je prínosom. Keď si pred obhliadkou rozostavoval a pripravoval vybavenie, vyžarovala z neho sústredenosť a energia a to bolo to, čo potrebovali. Človeka, ktorý tu bol preto, aby pracoval. Nie, aby pil kávu a dríстал.

Naproti tomu o Julie Bernstorffovej nebol až taký presvedčený. Nevedel presne prečo. Možno bola jednoducho príliš pekná, prichádzala k nemu a on vnímal jej takmer neprirodzené dokonalé črty, tmavé kučeravé vlasy ako z reklamy a dlhé nohy.

Vyzerala, akoby pracovala v módnom priemysle alebo v nejakej inej vychytenej brandži a nie tu, kde aj najmenšie pošmyknutie na vysokých opätkoch predstavuje riziko, že spadne a zraní sa. Veľmi jej nepomohol ani fakt, že ju najprv zamestnal Sleizner a navrhol, že bude súčasťou jeho tímu.

„Ahoj, som Julie Bernstorffová,“ predstavila sa, jednou rukou si zastrčila vlasy za ucho, druhú natiahla pred seba. „To ja...“

„Viem,“ prerušil ju a prikývol. „Stretli sme sa.“

„Hej, spomínam si,“ odvetila. Pohľadom však tak veľmi tápala, že šlo o zjavnú lož.

„Na jar, keď ste boli na pracovnom pohovore u Kima Sleiznera,“ pomohol jej. „Stretli sme sa na chodbe, no vtedy ste určite mysleli